

### 3

Een nieuwe kapperszaak in de buurt, die Absalom heet, een Marokkaanse eigenaar. Kent de Koran ook Absalom, de geliefde zoon van koning David, beroemd om zijn welige haardos?

Twee medewerkers van het palliatieve team zijn rond haar bed meubels aan het verschuiven. Bij het voeteneind van het bed wordt een tafeltje geplaatst. Daarop worden twee zwarte, platte doosjes geplaatst, langwerpige, tien bij zes centimeter. Met knopjes om de dosis aan te passen. Het zal vanavond worden uitgelegd. Ter geruststelling: een overdosis geven is onmogelijk. Ik sta bij het hoofdeind, beschaamd, verdoofd, ik ben gezond, voor haar is de dood nabij, mijn voorhoofd nat van het zweet, allen om haar heen zijn gezond, niemand zou in haar plaats willen staan, een dikke vette worm van egoïsme spartelt in mijn maag, jij wordt gereedgemaakt voor het einde.

Jij kijkt me aan, heldere blik, geen spoor van angst. Wat gaat er in haar om?

‘Och, Jan, ga je vandaag naar de kapper? Ik kan je niet meer knippen, alle model is eruit. Doe het voor mij.’ Een korte stilte. ‘Ik wil dat je er *dan* fatsoenlijk uitziet.’

## 4

Mijn huis lijkt steeds meer stilte in zich op te zuigen, het raakt verzadigd, er komt een moment dat ik er niet meer kan ademen.

Zelfs Sarah zwijgt als ze een poes in de tuin ziet.

Een wandeling gemaakt, ik kom weer thuis, open de deur: 'Ik ben er...' roep ik, en verstrak. Was er dan toch hoop in mij doorgesijpeld?

Nee, niemand wacht mij op, een donker, beschamend gevoel, deemoedig loop ik de kamer in, ga op de bank zitten waar tot voor kort het bed stond.

Hoe mijzelf redden?

Hoor haar, rauwe keelgeluiden, gebarsten, gesprongen lippen. Die bevochtigen, geen drinken, ze zou stikken. Zestig uur lang, een laag rochelen. Maar het p-team is opgetogen, ze ligt zo rustig, dat maken we vaak heel anders mee. Patiënten die woest om zich heen trappen. Het team was heel tevreden.

# 5

De barpianist stelt je voor, in het overvolle Caveau onder het Rembrandt Theater. Jij komt naar voren, in een strakke, donkere jurk, je middel ingesnoerd met een brede, rode riem.

Het is na middernacht, je loopt naar de microfoon...

## 6

Nooit meer, in alle eeuwigheid, zul je iets tegen me zeggen. Je bent er niet meer. Je bent dood, tijdloos, eeuwig. Ik kan het niet bevatten, je was een deel van mij, ik ben geamputeerd. We maakten toch deel van elkaar uit, waren elkaar.

Dit red ik niet.

Zo kortgeleden nog spraken we elkaar over onze kinderen, kleinkinderen, ik kon onverwacht opstaan, ik zoende je, of ik hielp je bij het aan- en uittrekken van je steunkousen, gaf je weer een zoen, want ik wist dat ik je kwijt zou raken, maar ik kon het me niet voorstellen, of ik gaf je uit het gevlochten medicijnmandje het juiste voor dat moment. Je gebruikte zoveel medicijnen, alle in strikte volgorde. Eerst sliep je gewoon naast me, negenenvijftig jaar lang, de medicijnen stonden boven, op de tafel waar ook je sieraden lagen.

Op een dag werd in onderdelen het enorme ziekenhuisbed gebracht, met veel lawaai opgebouwd, en alle verhoudingen in de kamer veranderden, de zo indrukwekkende Bösendorfer-piano met bladmuziek van Chopin, een nocturne, werd klein, gewoon, en de gevlochten mand met medicijnen kwam onder de lage glazen salontafel te staan.

Het bed is verdwenen, de oude orde is teruggekeerd. De piano glanst in het binnenvallende licht, er wordt niet meer op gespeeld.

's Avonds op de slaapkamer loop ik met de ogen dicht